

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 17 maart 2010 in zaak nr. 09/43186 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 juli 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd ingetrokken en hem tevens ongewenst verklaard.

Bij besluit van 17 november 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 maart 2010, verzonden op 19 maart 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve wordt het volgende overwogen.

2.1.1. De vreemdeling is bij het besluit van 3 juli 2009 krachtens artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) ongewenst verklaard.

2.1.2. Het gevolg dat artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 aan de ongewenstverklaring verbindt, is dat de desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben, zolang de ongewenstverklaring voortduurt. Bij beoordeling van een beroep van een vreemdeling tegen een besluit over een aanvraag tot verlening of verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan heeft hij, zolang hij ongewenst is verklaard, derhalve geen belang. Dit beroep kan immers nimmer tot rechtmatig verblijf leiden. Ook indien, zoals in dit geval, het niet hebben van rechtmatig verblijf van de desbetreffende vreemdeling een vereiste is om van de bevoegdheid tot ongewenstverklaring gebruik te maken, kan hij aan het in het besluit tot ongewenstverklaring neergelegde oordeel over de rechtmatigheid van het verblijf dat aan ongewenstverklaring ten grondslag ligt zodanig belang niet onttelen. De vraag of sprake is, of had moeten zijn, van rechtmatig verblijf, kan ten volle bij de beoordeling van het besluit tot ongewenstverklaring aan de orde worden gesteld. Aldus wordt gewaarborgd dat in rechte kan worden getoetst of sprake is, of had moeten zijn, van rechtmatig verblijf dat aan de aanwending van de bevoegdheid tot ongewenstverklaring over te gaan in de weg staat. Indien deze toetsing tot het oordeel leidt dat sprake is, of had moeten zijn, van rechtmatig verblijf als vorenbedoeld, is daarmee gegeven dat het besluit tot ongewenstverklaring niet in stand kan blijven.

2.1.3. Nu het door de vreemdeling ingestelde beroep ook is gericht tegen het besluit van 17 november 2009, voor zover daarbij het bezwaar tegen de intrekking van de aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd ongegrond is verklaard, heeft de rechtbank niet onderkend dat de vreemdeling derhalve geen belang bij dat beroep had. Gelet hierop heeft hij evenmin belang bij het door hem ingestelde hoger beroep.

2.1.4. Het hoger beroep is in zoverre kennelijk niet-ontvankelijk.

2.2. In de grieven klaagt de vreemdeling dat de rechtbank, door te overwegen dat zij met de minister van oordeel is dat de in artikel 3.86, achtste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) gebruikte term 'verblijfsduur' op dezelfde manier dient te worden uitgelegd als in het vierde lid van dat artikel, de bewoordingen, systematiek en ratio van deze bepaling heeft miskend.

2.2.1. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard, indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem ter zake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr) is opgelegd.

Volgens het beleid, neergelegd in onderdeel A5/2, onder b, van de Vreemdelingencirculaire 2000, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, heeft artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 betrekking op vreemdelingen die rechtmatig in Nederland verbleven en wier verblijfsrecht wegens inbreuk op de openbare orde is beëindigd conform het daarvoor geldende beleid, bijvoorbeeld door een beslissing om de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning niet te verlengen of de verblijfsvergunning in te trekken (zie B1/5.3.6).

In artikel 3.86 van het Vb 2000, zoals dat luidde ten tijde van belang, is in het eerste lid, aanhef en onder d, bepaald dat de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, kan worden afgewezen op grond van artikel 18, eerste lid, onder e, van de Vw 2000 wegens gevaar voor de openbare orde, indien de vreemdeling wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaar of meer is bedreigd, bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis een gevangenisstraf of jeugddetentie, een taakstraf of een maatregel als bedoeld in artikel 37a, 38m of 77h, vierde lid, onder a, Sr, dan wel het buitenlandse equivalent daarvan, is opgelegd, en het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van die straf of maatregel ten minste gelijk is aan de in het tweede lid bedoelde norm.

In het tweede lid is de zogenoemde glijdende schaal opgenomen, waarin een relatie is gelegd tussen de strafmaat en de verblijfsduur.

Ingevolge het vierde lid wordt voor de toepassing van het tweede lid onder verblijfsduur verstaan: de duur van het rechtmatige verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000 of als Nederlander, direct voorafgaande aan het moment waarop het misdrijf is

gepleegd of aangevangen.

Ingevolge het achtste lid wordt, indien de desbetreffende vreemdeling in Nederland is geboren of voor zijn tiende jaar rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000 heeft gekregen, de aanvraag in afwijking van het eerste lid niet afgewezen: a. bij een verblijfsduur van tien jaar, tenzij er sprake is van handel in verdovende middelen, of b. bij een verblijfsduur van vijftien jaar.

2.2.2. De staatssecretaris heeft aan zijn besluit van 17 november 2009 ten grondslag gelegd dat, voor zover thans van belang, de vreemdeling weliswaar voor zijn tiende levensjaar in Nederland is toegelaten, maar dat geen sprake is van ononderbroken rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000. Doordat de vreemdeling van 7 november 1998 tot 12 februari 1999 geen rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000 heeft gehad, vangt het rechtmatig verblijf direct voorafgaande aan het moment waarop het misdrijf is gepleegd of aangevangen, eerst aan op 12 februari 1999, waardoor hij niet aan de vereisten van artikel 3.86, achtste lid, van het Vb 2000 voldoet.

2.2.3. Het achtste lid van artikel 3.86 van het Vb 2000 bevat een uitzondering op het eerste lid en daarmee op de in het tweede lid opgenomen zogenoemde glijdende schaal. Toetsing aan het achtste lid is – zoals ook blijkt uit de nota van toelichting (Stb. 2000, 497, p.163) - derhalve eerst aan de orde, nadat toetsing aan de in het eerste en tweede lid vervatte hoofdregel heeft plaatsgevonden. De leden drie, vier en vijf zien op de toepassing van deze hoofdregel. Deze systematiek brengt mee dat de verblijfsduur bedoeld in het achtste lid op dezelfde wijze moet worden opgevat als de verblijfsduur bedoeld in het tweede lid, te weten op de wijze die is neergelegd in het vierde lid. Dat in het vierde lid uitdrukkelijk wordt verwezen naar het tweede lid en dat de in het achtste lid bedoelde verblijfsduur daarin niet nader is omschreven, maakt het voorgaande niet anders. De nota van toelichting bevat evenmin aanknopingspunten voor de door de vreemdeling bepleite uitleg van het achtste lid.

De grieven falen.

2.3. Het hoger beroep is in zoverre kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient in zoverre te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep, gericht tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 17 maart 2010 in zaak nr. 09/43186, voor zover daarbij het beroep tegen de ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de intrekking van de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd ongegrond is verklaard, niet-ontvankelijk;
- II. bevestigt die uitspraak voor het overige.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

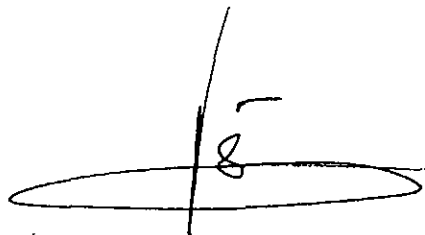
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 oktober 2010

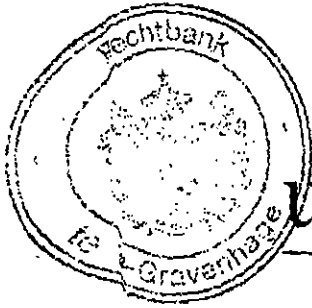
210.

Verzonden: 8 oktober 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line, a horizontal line, and a stylized 'V' shape.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 09/43186

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Marokkaanse nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. W. Frouws, advocaat te Utrecht,

en

DE MINISTER VAN JUSTITIE, VOORHEEN DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. G.J. Douma, ambtenaar ten departemente.

1. **Ontstaan en loop van het geschil**

1.1. Bij besluit van 3 juli 2009 is de aan eiser verleende verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd ingetrokken. Daarnaast is eiser bij dat besluit op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ongewenst verklaard. Op 6 juli 2009 heeft eiser hiertegen bezwaar gemaakt. De gronden van het bezwaar zijn ingediend op 17 juli 2009. Bij besluit van 17 november 2009 is het bezwaar ongegrond verklaard.

1.2. Op 23 november 2009 heeft eiser hiertegen beroep ingesteld. Op 22 december 2009 zijn de gronden van het beroep ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en eiser in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft bij faxbericht van 4 maart 2010 op voorhand een pleitnota ingezonden (overigens heeft de pleitnota als opschrift 'Verweerschrift').

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van 11 maart 2010. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Rechtsoverwegingen

Standpunten van partijen

2.1. Eiser stelt zich op het standpunt dat de verblijfsbeëindiging en de ongewenstverklaring in strijd zijn met het bepaalde in artikel 3.86, achtste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Ter onderbouwing van dit standpunt heeft eiser aangevoerd dat verweerder zich ten onrechte heeft gebaseerd op artikel 3.86, tweede, vierde en vijfde lid van het Vb 2000, nu eiser reeds op achtjarige leeftijd is toegelaten in Nederland, sindsdien meer dan tien jaar rechtmatig in Nederland heeft verbleven en niet is veroordeeld wegens handel in verdovende middelen. Noch uit de bewoordingen van artikel 3.86, achtste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000 noch uit de ratio daarvan, kan volgens eiser worden afgeleid dat de daarin genoemde verblijfsduur van tien jaar direct moet zijn voorafgegaan aan het moment waarop het misdrijf is gepleegd. De gebruikte bewoordingen "in afwijking van het eerste lid" duiden eerder op het tegendeel. De ratio van de uitzondering komt tot uitdrukking in paragraaf B1/5.3.6. van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000). Het verblijf van in Nederland geboren of voor hun tiende jaar tot Nederland toegelaten vreemdelingen wordt niet beëindigd om redenen van hun bijzondere band met Nederland. Nederland aanvaardt hier de verantwoordelijkheid voor de hier geboren en getogen vreemdelingen, waarbij de ontsporingen later in hun leven plaatsvonden. Daarmee zou in strijd zijn deze verantwoordelijkheid te beperken tot slechts diegenen, die direct voorafgaand aan het plegen van het strafbare feit ononderbroken legaal in Nederland hebben verbleven. Waar de periode van tien jaar direct voorafgaande aan het plegen van het strafbare feit ziet op het gevaar, dat de vreemdeling voor de samenleving meebrengt, ziet artikel 3.86, achtste lid, Vb 2000 veeleer op het accepteren door de overheid van de medeverantwoordelijkheid voor in Nederland geboren en getogen vreemdelingen.

2.2. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser weliswaar vóór zijn tiende jaar in Nederland is toegelaten, maar dat hij sedert zijn toelating geen ononderbroken rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l van de Vw 2000 heeft genoten. Er is sprake van een onderbreking in het verblijfsrecht in de periode 7 november 1998 tot 12 februari 1999. Reeds gelet hierop kan het bepaalde in artikel 3.86, achtste lid, aanhef en onder a, Vb 2000 niet op eiser van toepassing worden geacht en is voor de berekening van de verblijfsduur zoals genoemd in artikel 3.86, vierde lid, Vb 2000 terecht uitgegaan van de (aanvangs-)datum 12 februari 1999. In het vierde lid is immers aangegeven dat voor toepassing van het tweede lid (de glijdende schaal) onder de verblijfsduur wordt verstaan: de duur van het rechtmatige verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw 2000 of als Nederlander, direct voorafgaande aan het moment waarop het misdrijf is gepleegd of aangevangen. Uit de toevoeging van het woord direct in de wettekst kan volgens verweerder niet anders worden geconcludeerd dan dat hier wordt bedoeld op de periode van rechtmatig verblijf ná het ontstaan van de onderbreking in het verblijfsrecht. Nu de aan eiser opgelegde strafrechtelijke veroordelingen niet zijn bestreden, is volgens verweerder terecht vastgesteld dat de bevoegdheid bestaat tot intrekking van de verblijfsvergunning en ongewenstverklaring van eiser. Alles in overweging nemende zijn volgens verweerder de omstandigheden dat eiser al sedert 1988 in Nederland verblijft en zijn directe familieleden in Nederland verblijven, niet dermate zwaarwegend dat aan het feit dat eiser een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde geen doorslaggevende betekenis zou moeten worden toegekend.

De weigering om aan eiser voortgezet verblijf hier te lande toe te staan betekent geen schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Gelet op het feit dat eiser tevens ongewenst wordt verklaard, wordt hem de mogelijkheid ontnomen om zijn familie- of gezinsleden voor korte tijd in Nederland te bezoeken. Gelet hierop is er – voor zover het de ongewenstverklaring betreft – sprake van inmenging in het recht als vorenbedoeld. Deze inmenging is echter gerechtvaardigd in het belang van de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, welk belang wordt genoemd in het tweede lid van artikel 8 EVRM. Eiser is immers onherroepelijk veroordeeld voor ernstige misdrijven. Tegenover vorenbedoeld – algemeen – belang staat het persoonlijk belang van eiser, dat is gediend met het hier te lande onderhouden van het familie- of gezinsleven met zijn ouders en zijn broers en zusters. Afweging van die belangen leidt in dit geval tot het oordeel dat in redelijkheid aan het algemeen belang meer gewicht kan worden toegekend.

Beoordeling van het beroep

2.3. Ingevolge artikel 22, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 Vw 2000 worden ingetrokken of gewijzigd, indien de vreemdeling een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

2.4. Op grond van artikel 3.95, derde lid, Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, bedoeld in artikel 20 Vw 2000, op de grond dat de vreemdeling een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt slechts op grond van artikel 22, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 worden ingetrokken, indien de totale duur van de straffen of maatregelen ten minste gelijk is aan een of meer van de toepasselijke normen, bedoeld in artikel 3.86, eerste dan wel tweede lid, Vb 2000. Artikel 3.86, derde tot en met negende lid, Vb 2000 is van overeenkomstige toepassing.

2.5. Artikel 3.86, eerste lid, aanhef en onder d, Vb 2000 bepaalt dat de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, kan worden afgewezen op grond van artikel 18, eerste lid, onder e, Vw 2000 wegens gevaar voor de openbare orde, indien de vreemdeling wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaar of meer is bedreigd, bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis een gevangenisstraf of jeugddetentie, een taakstraf of een maatregel als bedoeld in artikel 37a, 38m of 77h, vierde lid, onder a, van het Wetboek van Strafrecht, dan wel het buitenlandse equivalent daarvan, is opgelegd, en het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van die straf of maatregel ten minste gelijk is aan de in het tweede lid bedoelde norm.

In het tweede lid van artikel 3.86 Vb 2000 is de zogenoemde glijdende schaal neergelegd. In dit artikellid is bepaald – voor zover in de onderhavige zaak van belang is geacht – dat de in het eerste lid, onder c en d, bedoelde norm bij een verblijfsduur van ten minste 4 jaar, maar minder dan 5 jaar: 12 maanden bedraagt.

Het vierde lid van artikel 3.86 Vb 2000 bepaalt dat voor de toepassing van het tweede lid onder verblijfsduur wordt verstaan: de duur van het rechtmatige verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Wet of als Nederlander, direct voorafgaande aan het moment waarop het misdrijf is gepleegd of aangevangen.

Ingevolge het vijfde lid van artikel 3.86 Vb 2000, voorzover thans van belang, wordt bij de berekening van de in het tweede lid bedoelde norm betrokken ingeval van een verblijfsduur van vijf jaren of minder, de totale duur van alle onvoorwaardelijk opgelegde gedeelten van de straffen, bedoeld in het eerste lid, onder c en d.

Het achtste lid, aanhef en onder a, van artikel 3.86 Vb 2000 bepaalt dat indien de vreemdeling in Nederland is geboren of voor zijn tiende jaar rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l van de Wet, heeft gekregen, de aanvraag in afwijking van het eerste lid niet wordt afgewezen bij een verblijfsduur van tien jaar, tenzij er sprake is van handel in verdovende middelen.

2.6. De rechtbank overweegt als volgt.

Bij de toepassing van de glijdende schaal is verweerder in het bestreden besluit uitgegaan van een onderbreking in het verblijfsrecht van eiser in de periode van 7 november 1998 tot 12 februari 1999. Vervolgens heeft verweerder, bij de toepassing van de glijdende schaal, uitsluitend de periode vanaf 12 februari 1999 relevant geacht, in die zin dat verweerder is uitgegaan van 12 februari 1999 als begin van het rechtmatig verblijf hier te lande van eiser. Eiser heeft deze uitgangspunten van verweerder in de gronden van het beroep niet bestreden. Ter zitting heeft eiser zelf nog aangegeven dat hij in november 1998, toen de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning afliep, gedetineerd zat en dat hij toen, vanuit de gevangenis, heeft geprobeerd om de geldigheidsduur van zijn vergunning tijds verlengd te krijgen, maar dat hem dat niet is gelukt omdat hij onvoldoende medewerking kreeg bij de indiening van zijn verlengingsaanvraag. Dat hem uiteindelijk pas per 12 februari 1999 een nieuwe verblijfsvergunning is verleend, is dan ook niet aan hem te wijten, aldus eiser ter zitting.

De rechtbank merkt aangaande dit ter zitting gedane betoog van eiser op – daargelaten dat dit betoog eerst ter zitting is gedaan, en dus tardief is – dat uit het dossier blijkt dat eiser, na de expiratie van de geldigheidsduur van zijn vergunning tot verblijf, op 12 februari 1999 een aanvraag heeft ingediend om verlening van een vergunning tot verblijf. Bij beschikking van 4 augustus 1999 is die aanvraag buiten behandeling gesteld, waartegen eiser op 17 september 1999 bezwaar heeft gemaakt. Bij besluit van 20 december 1999 is het bezwaar gegrond verklaard, de aanvraag alsnog in behandeling genomen en aan eiser (op 21 januari 2001) een verblijfsvergunning regulier verleend, met ingang van 12 februari 1999. Gesteld noch gebleken is dat eiser tegen de ingangsdatum van die verleende vergunning een rechtsmiddel heeft aangewend. Gelet daarop, kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden gezegd dat verweerder bij de toepassing van de glijdende schaal ten onrechte is uitgegaan van 12 februari 1999 als begin van het rechtmatig verblijf.

Verweerder is in het bestreden besluit vervolgens uitgegaan van de maximale verblijfsduur (in de visie van verweerder vijf jaar) die eiser gehad zou kunnen hebben.

De onvoorwaardelijke gevangenisstraffen waarvoor eiser in die periode – dat wil zeggen tot 12 februari 2004 – is veroordeeld terzake van misdrijf bij elkaar optellend, levert op dat aan eiser in die periode in totaal 17 maanden en 16 weken is opgelegd, waarmee de norm, als bedoeld in artikel 3.86, tweede lid, Vb 2000, ruimschoots is overschreden, aldus verweerder in het bestreden besluit. Eiser heeft deze berekening door verweerder in de gronden van het beroep niet bestreden.

2.7. Gelet op de gronden van het beroep is louter in geschil of artikel 3.86, achtste lid, aanhef en onder a, Vb 2000 op eiser van toepassing is. Volgens eiser blijkt uit de tekst, noch

Zaaknummer: Awb 09/43186

blad 5

uit de ratio van deze bepaling dat sprake moet zijn van een ononderbroken periode van legaal verblijf in Nederland direct voorafgaand aan het moment van het plegen van het misdrijf. Dienaangaande overweegt de rechtbank dat zij met verweerder van oordeel is dat de in deze bepaling gebruikte term "verblijfsduur" dient te worden uitgelegd op dezelfde manier als is bepaald in artikel 3.86, vierde lid, Vb 2000. Verweerder heeft in dit verband nog verwezen naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 14 juni 2005, nr. 200502746/1 (JV 2005/294), m.n. r.o. 2.2.5., een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Breda, van 26 november 2008 (AWB 08/26990, r.o. 2.9.) en een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen, van 10 februari 2009, AWB 08/6648. Voor de door eiser voorgestane uitleg van de term "verblijfsduur" in artikel 3.86, achtste lid, Vb 2000 heeft de rechtbank geen steun in de regelgeving of de rechtspraak. Daarom komt aan voormeld achtste lid niet de door eiser gewenste betekenis toe. Nu niet in geschil is dat eiser in de periode van 7 november 1998 tot 12 februari 1999 geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft gehad, heeft verweerder terecht artikel 3.86, achtste lid, aanhef en onder a, Vb 2000 niet op eiser van toepassing geacht.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R. Depping, en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. H. Wachtmeester-Koning als griffier op 17 maart 2010

de griffier

de rechter

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht (Awb), één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: 19 MRT 2010

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Advocatenkantoor Kleerekooper

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 MRT 2010	
ZAAKNR.	2880
AAN:	VI
BEHANDELD DO:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
PER TELEFAX: 070-3651380

Uw kenmerk :
Ons kenmerk :6960145D
Betroft :Hoger beroep
In zake : /IND
Bijlagen :Uitspraak waarvan hoger beroep

Utrecht, 24 maart 2010

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Van

mr. W. Frouws, advocaat te Utrecht, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd.
Postbus 686, 3500 AR Utrecht
telefoon: 030-2307100

Ten behoeve van de vreemdeling

geboren op _____ van Marokkaanse nationaliteit, te dezer zake woonplaats
kiezende ten kantore van zijn gemachtigde aan de Predikherenstraat 24 te Utrecht.

Omschrijving uitspraak

Uitspraak van de Vreemdelingenkamer van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, kenmerk Awb 09/43186 van 17 maart 2010, verzonden op 19 maart 2010.

Betreft

Verzocht wordt bovengenoemde uitspraak te vernietigen en het beroep in eerste aanleg alsnog gegrond te verklaren, onder veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure.

Grieven

Deze gaan hierbij.

mr. W. Frouws